



FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeşului

APARE DUMINECA

Preţul abonamentului: Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane " " " " pe 1/2 an 5 " " " România şi străinătate pe an 14 franci " " " " pe 1/2 an 7 "	Preţul inserţiunilor Pentru publicaţiuni oficioase concurse edice etc. publicate de 3 ori, dacă conţin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane	Correspondinţele se adresează redacţiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumeraţiune şi inserţiunile la ADMINISTRAŢIA Librăriei şi Tipografiei diec. în Caransebeş
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

Nazarenismul

— Istoria şi fiinţa lui —
de Dr. Vladimir Dimitrievici
(Traducere)

I

Originea numirei „Nazarean”. — Erorile, carora s'a dat acest nume

(Continuare)

Povestind Wirz, că cu ocaziunea unei deosebite descoperiri a aflat, că îngerii în toată ziua la oarele 6 seara aduc înaintea scaunului lui Dumnezeu faptele şi rugăciunile omenesci din ziua aceea, nazarenii țin la oara aceea rugăciunile lor. În aceste adunări, ei numai se roagă, nu cântă nici-de-cum, şi aceasta o fac din doaua cauze: întâiu pentru-că prin rugăciunea lor nu voiesc să atragă asupra-le atenţiunea şi a doaua că în epistoala lui Pavel către Efesenii 5, 19 stă scris: „Cântaţi şi preamăriţi pre Domnul în inimile voastre”! La botez se folosesc de oare-care formulă stabilită de Virz însuş; dar nu o descopăr nimărui. Numele ce-l primesc cel nou botezat se publică în momentul botezului tuturor celor de faţă prin însuşi St. Duh. *Dresbach* (pag. 117) şi *Palmer* (pag. 153) afirmă, că ei se cuminică cu pâne şi cu lapte, ceea-ce *Rohmert* (pag. 246) o numeşte simplă fabulă.

Pe lângă vederi de felul acesta ei au luat câtă ceva şi din obiceiurile şi mărturisirea dreptmăritoare. Aşa pe lângă altele se sărută cu prilejul adunării lor; în rugăciunile lor chiamă şi sfinţii; țin, că rugăciunile celor vii pot face mult pentru sufletul păcătosului mort; țin la sfinţirea bucatelor. Cum au ajuns ei la toate acestea nu se poate spune cu certitudine; dar e probabil că le-a introdus un oare-care *Lindl*, la început preot romano-catolic, iar mai târziu unul dintre cei dintăiu aderenţi; ai lui Wirz²².

Ei au fel de organizaţiune întru cât sunt împărţiţi în trei cercuri, fie care cu câte un preşedinte; aceşti preşidenţi stau sub inspecţiunea unui preşedinte suprem, care îi cercetează de trei ori pe an, ca să esameneze

afacerile comunei dar mai vârtos, ca să aducă în ordine eventuale casuri disciplinare. Au trei şcoli, pe ai căror învăţatori îi esaminează statul. Religia o învaţă din nisce cărţicele sante scrise, pe cari ochiul străinului nu le poate vedea.

După cum se vede din toate acestea, acest edificiu a fost zidit pe temelie slabă şi un astfel de edificiu încurând se ruinează¹. Şi în realitate secta decade din zi în zi. La 1857 au esizat 423, la 1869, 360 de membri şi în ziua de astăzi — precum mi-a scris înainte cu câteva luni d-l H. Eger, sunt cu mult mai puţini.

II

Direcţiunile de credinţă, în cari e rădăcina sectei nazarene

A. Pictismul

Un spirit puternic a fost Martin Luther, marele raformator al bisericei creştine deja în apus. Multe a voit să facă şi multe a şi făcut. A îndrăznit să strige Romei fudule şi preaputernice: „Te tăvălesc în păcate” şi a răpit din braţele ei de ghiaţă milioane de suflete.

Dar lucrurile omenesci nu sunt fără greşeli. Şi Luther în multe privinţi a greşit; a căzut din un estrem înr'altul; în locul unui rău s'au făcut doauă -- şi răul n'a adus nici odată nici un bine.

Şi a stricat bisericei lui Luther afară de multe greşeli — mai ales aceea, că ea încetîşor a ajuns până la un organism, în care un element presbiteral, în sensul strict al acestui cuvânt, n'a avut vot şi nici n'a avut ce căuta, ci conducerea bisericei, așa zicînd, a căzut esclusiv în mâinile principilor, cari nici pe de parte n'au fost atât de evlavioşi, ca să fie putut să vindece toate acele multe rane de pe corpul bisericii, rane, cari au trebuit să se aducă prin lăpădarea unui astfel de element.

Şi chiar şi în prima perioadă a reformaţiunei (Reformations-Zeitalter) se rădică mari plângeri şi vaete, pentru-că în loc de un papă acum au resărit nenumăraţi papi, cari trec din afaceri judecătoreşti în afaceri bisericesci, cari impun comunelor diferite principii „cu sceptrul, cu fulgerul şi cu tunetul”.

În veacul al XVII acest strigăt devine tot mai des. Arnold înșiră în istoria sa bisericească și a sectelor aproape infinit de multe plângeri, că biserica luterană se va strica și va ajunge adevărat Vavilon între astfel de împrejurări; și se înțelege, că resar și proiecte pentru reformarea noauă a bisericii protestante.

Însă aceasta nu e tot. În acel timp cade și nefericitul războiu de 30 de ani, care cum observă Schmid³, a aruncat cultura germană cu un veac înapoi și în a cărui durată deoparte sărăcia de altă parte desfrinarea și imoralitatea a ajuns o treaptă ne mai auzită așa, că n'a fost putere oratorică, care să fie putut sta în calea hulirei de Dumnezeu, beției, adulterului întru soții etc.

Dar cum au fost acești povățuitori sufletesci? De înfruntarea, că și ei au căzut în imoralitate, i-au apărut repozatul marele teolog protestant Toluck⁴, dar stă necombătut, că dinșii încet s'au cufundat în scolasticism mort și în desbateri dogmatice cu teologii romano-catolici, dar în popor n'a aflat credință nici prin cuvânt nici prin înțelepciune.

Între astfel de împrejurări deci a trebuit să fie salutată cu bucurie aceea estravaganță visionară, ce a întemeiat-o în Francfort lângă Maina la anul 1670 Jacob Spener (n. 1635 în Rapportweiler în Elsația, † la Berlin 1705) cunoscut lumii teologice.

Ca să înfrângă nefericita necredință în parohia sa, întemeiază el, în conțelegere cu câți-va oameni, așa numita „colegia pietatis“ (societate de evlavie). De 2 ori în săptămână (lunea și mercuria) ei se adunau în casa lui Spener. El a deschis adunarea cu o scurtă rugăciune. La început ei citeau câte ceva din oărtile evlavioase de atunci; dar de la anul 1675 numai din Sf. Scriptură. Mai întâiu Spener citea câte o parte; iar după aceea tâlcuia stih după stih, scoțind în tot locul, unde numai putea, și câte-o învățătură morală. Lunea premergea repetirea cuvântărilor de ieri din biserică.

Aceste „societăți de evlavie“ deci au dat primul impuls pornirii pietiste. Altcum e în lucrarea lui Spener: (Pia desideria, dorinți evlavioase)⁵. În prefață și în prima parte a acestei disertațiuni se plânge de starea nefericită a religiei pe timpul său⁶; iar în partea 2-a face propuneri cum s'ar putea ajuta în fortuna aceasta. Întregului reu află el leac în recepta următoare: 1. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie semănat mai mult în popor; iar la aceasta — pe lângă cuvântare în biserică — ar contribui foarte mult și astfel de adunări private, în care singuratcii membrii ar putea să-și desvolte vederile despre întrebările de credință. 2. Ar trebui să se întemeieze bisericețe în „biserică“ (Kirchlein in der Kirche), unde s'ar putea realiza principiul protestant despre „generalitatea duhovniciei“ (Allgemeines Priesterthum I. Petru 2, 9). 3. Nu ajunge numai știința despre Cristos, ci trebuie, ca cu aceasta să meargă mână în mână lucrarea. 4. Ar fi bine să se studieze bine teologia, care conduce în prima linie către viața plăcută lui Dumnezeu; și a 5-a dorește ca să se primească alt chip de cuvântare, accentuându-se mai mult curat viața creștinească internă.

Aceste „dorinți pie“ au aflat resunet în Germania dar mai virtos în Württemberg atât de puternic, încât deja la anul 1680 se ivesc în mai multe părți astfel de collegia pietatis. Sub aceeași influință întemeiază la anul 1686 August Herman Francke, Paul Anton și Johan Kasp. Schade docenți privați în Lipsca așa numitele „colegia philobiblica“ (colegii iubitoare de biblie) pentru gratuite meditațiuni asupra St. Scripturi.

Însă în măsura, în care ideea lui Spener s'a răspândit în direcțiunea aceasta, în aceea măsură a început să se ivească și germenul veninos al acestei idei, ce numai protestantul o putea prevedea.

Aceste adunări degrabă au devenit centrul ascetismului, al misticismului, al cvietismului, al separatismului și al parocsismului. Și ori-cât de bărbătesce s'a apărat Spener, el însuș și cei de un gând cu el, în coantra decadenței ideii sale, acest lucru omenesc în biserica lui Christos totuș foarte răpede a pierdut din atragerea primitivă, din frumșeta și din farmecul înșelător.

Noi în acest loc nu ne putem aprofunda mai pe larg. Amintim numai de horda Evei de Buttlar, pe care au dus-o în retăcire mișcarea protestantă din Gota la anul 1697 și care mai târziu s'a dat în adunări de „sora lui Christos“ (Schwester in Christo) și degrabă a ajuns la atâta renume, că deja la 1702 a întemeiat în Altedorf (Hessen) așa numita „Christphiladelphische Societät“, unde s'a lovit în căsătorie ca și în „Privilegierte Hurrerei“; iar într'acea trăiau în imoralitate sexuală atât de sălbatică, încât numai Eva nu avea mai puțin decât 30 de draguți, cari o numiau: „Die Thür zum Paradies“, „Die vom Himmel gekommene Weissheit“, „Sophia“, ba și „Heiliger Geist“; de altă parte lăsând pe unul dintre dinșii să fungeze drept „Gott Vater“ (numele i-a fost Winter); iar pe celalalt (Appenfeller) drept „Gott Sohn“!

În același chip au rătăcit pela anul 1739 unii și în Bordelum, lângă Flensburg, pe cari i-a sêdus un candidat oare-care cu numele Bär. Dar tot asemenea au fost și „Sioniții“ (Zioniten) în Elberfeld-Ronsdorf, unde un oare-care Elias Eller a născocit, că a doaua soție a sa (pe cea dintăiu a ucis-o pentru aceasta), fată de brutar Ana Buchel va nasce pe Mesia, ceea-ce adicții lui au și crezut orbis, mai vêtros când dînsa a devenit și greoane.

Însă când ea în loc de băiat a născut fetiță au trebuit să se mângăie cu speranța, că cel puțin al doilea va fi băiat, deci și Mesia. Dar când și micul Veniamin murise la un an, s'au îndestulit cu o minciună și mai păcătoasă, că adevărat „băiatul e luat la Dumnezeu și la masa sa“ (Revel 12. 5); dar totuș în scurt timp va veni acela, care trebuie să vină, și nu va întârzia (Evr. 10. 37).

Aci aparțin și die betenden Kinder. Fantasia mincinoasă a celor crescuți, adevărat a influențat și asupra copiilor atât de puternic, încât pela anul 1707 au început a se aduna pe câmpii sute de copii între 4—14 ani, formau un cerc, cădeau în genunchi și rădicau mâinile către ceriu și strigau la Dumnezeu. Acest entusiasm între copii s'a fost lătit în întreaga Germanie așa, că n'a ajutat nici bătaie, nici închisoare, până ce cu timpul n'a încetat de sine⁷.

²² Lindl (Ignaz Lindl) n'a fost om de rând. El e renumit ca predicator. Cuvântările lui erau atât de înflăcărâte și atât de puternice încât adeseori îl asculta o mulțime de 10 chiar de 15.000 de oameni așa, că trebuia să le vorbească sub corul liber, pe câmpie; iar Dumineca și la sărbători au venit oameni din zori și până noaptea târziu, ca să-și mărturisească păcatele înaintea lui. Dar cum a început să prăpăcească cu timpul și unele principii protestante (predestinațiunea) a fost alungat din Bavaria la anul 1819 și s'a dus în Rusia, chiar la Petersburg, unde prin cuvântările sale strălucite și însuflețite, cu chipul său plin de curaj a înfruntat puternic nu numai asupra catolicilor și protestanților, ci chiar și asupra Rușilor mai frunțași. Din Petersburg a mers la Odesa. Cum însă aci a început a desvolta și nisece idei hiliastice și a început să facă în secret și un fel de „căsătorie de conștiință“ (Gewissensehe) au câștigat putere asupra lui proțivnicii lui și el părăsește Rusia deja în 1824. În Barmen intră în uniunea calvină și mai târziu se pierde de tot în viziuni mistice-apocaliptice până când în fine s'a alipit de Iacob Wirz. Vezi: Real Encyclopädie für protestantische Theologie und Kirche v. Herzog, Pflü und Hauch, XVIII Band, 2. Aufl., pag. 650. Iohann Heinrich Kurtz. Lehrbuch der Kirchengeschichte für Studierende, 12. Aufl., Leipzig 1892. Partea II. Pag. 113.

¹ Arnold, Kirchen- und Ketzehistorie, Th. II, Bd. XVII. c. V.

² Una dintre cele mai însemnate lucrări de această categorie sunt fără îndoială lucrările lui Theophilus Grossgebauer: Wächterstimmen aus dem verwüsteten Zion (1661), în care după Baumgarten (Michael Baumgarten), Protestantische Warnung und Lehre wieder die Gefahr einer Erneuerung alter Irrtümer, II pag. 128... ideea principală e, că lucrarea oratorilor de atunci a fost din cauza aceea atât de neroditoare întrucât nu sunt în stare a se subtrage de diferitele influențe și pedeci din afară.

³ Heinrich Schmidt, Die Geschichte des Pietismus, Nördlingen, 1863 pag. 21.

⁴ Tholuck, Das kirchliche Leben des 17. Jahrhunderts, pag. 110.

⁵ În formă de monografie e dată mai întâiu în limba latină, 1678.

⁶ În prefață zice: Das Elend, so wir beklagen, liegt vor Augen, und ist ja niemandem verboten, seine Tränen über dasselbige zu vergiessen, sondern sie auch an den Orten fallen zu lassen, wosie andere sehen und so zu Mitleiden als Mitrathen mögen bewegt werden. Iar vaetul îl începe cu cuvintele cunoscute ale lui Ieremia 9, 1: „Cine va da corpului meu apă, și ochilor mei izvoare de lacrimi; și voi plânge pe poporul meu acesta ziua și noaptea, pre cei răniți ai feței poporului meu“.

⁷ Dresbach, Die protestantischen Secten der Gegenwart pag. 67—73.

(Va urma)

Lecțiuni din Religieune

3. Facerea omului

Tînta

Ce a făcut Dumnezeu în ziua a șesea? Animalele cu picioare, pe cele ce se târăsc pe pământ și pe om. Acum să vedem *cum a făcut Dumnezeu pe om*.

I. Analisa

Înainte de toate însă trebuie să cunoștem mai de aproape omul. Să privim la el.... Ce vedem? Cap, trunchiu, mâni, picioare. În asemănare cu alte ființe... prin ce se deosebesce omul de acelea? Forma frumoasă, statură dreaptă, mărță...

Ōre mai are omul ceva, prin ce se deosebesce de celelalte făpturi ale lui Dumnezeu? Ce pōte face omul și nu pot face celelalte făpturi din lume? Omul pōte să vorbească, să înțelgă, să învețe, să gândescă, să vorbească, să facă bine... Pōte scaunul, masa,... paserea,... să vorbească,... să înțelgă,... să voescă,... că și omul? Nu. (Esemple). Deci trebuie să fie în om *ceva*, ce înțelege... voiesce... și pe care noi nu-l vedem. Acest ceva e *sufletul*. Cum este deci sufletul? Sufletul e nevedut. Despre ce ființe nevedute

am mai invētat noi? Cine sunt duhuri? Ōngerii. Și încă? Dumnezeu. Sufletul omului încă este duh. Pentru ce?... *Duhul însă, dacā stā în legătură cu corpul, se numesce suflet*.

Reasumare: Din ce constă omul? Omul constă din corp și din suflet. Cum este corpul omului? Măreț. Ce este sufletul? Duh. Ce am invētat, ce este duhul?... Ce este dar sufletul ca duh? O ființă simplă, cuminte, cu voință și nemuritoare. Afară de suflet și Ńngeri, cine e încă duh? Dumnezeu... Ce avea să facă Dumnezeu, când a voit El să facă pe om? Corpul și sufletul omului.

Să vedem cum s'a întēplat acēsta!

II. Sintesa

a) *Predarea* celor dintāi 3 alinei și *reproducerea*.

Aprofundarea: Cum a făcut Dumnezeu pe om? Din ce a făcut Dumnezeu corpul omului? Din pământ. Dacā am face noi om din pământ, ar putea acela umbla, trăi, lucra... De ce nu?... Ce a făcut Dumnezeu, ca omul cel dintāiu să pōtă umbla, trăi... să fie viu? A suflat în fața lui... Care parte a omului a făcut-o Dumnezeu atunci, când a suflat în fața lui suflare de viață? Sufletul. Cum se chiamă omul cel dintāiu? Adam. Adam însă era singur, de aceea Dumnezeu i-a făcut un ajutoriu? Pe cine? O muiere. Numele ei era *Eva*. Cum a făcut Dumnezeu pe *Eva*?...

b) Despre ce se vō mai povestesc acum? *Cum au trăit ōmenii cei dintāi*. Gândiți la acēsta! Unde va fi locuit Adam și Eva? Ce haine vor fi avut? Ce locuință? Ei n'au avut nici locuință, nici haine. Așadar în ce țēră puteau ei să trăescă? Aici la noi ar fi putut trăi? Le-ar fi fost frig erna. Deci...? Ei vor fi trăit într'o *țēră caldă*. — Ce vor fi māncat? Pāne? Pāne n'au putut să aibe, pentrucă până când se pōte face pānea, ce trebuie să facă omul? Să are, să seme-ne... să triere... să macine... Tōte acestea nu le putea face Adam. Așadară cu ce trebuie, că s'au nutrit ei? Ce nutremēt se află dat de-a gāta în natură? Pōmele. Și într'adevēr, în țerile calde sunt pōmele mai bune decāt pe la noi (d. e. smochinele, finicele, etc.). După pōine însă vor fi trebuit să alerge într'una, ca să le caute... și pōte vor fi suferit fōme până le-au găsit... ce credeți? Dumnezeu va fi grijit, ca ei să fie aședați într'un loc *productiv*, cu pomi mulți ca într'o *grădină*. Dar ce vor fi beut ei? Apă din rīurile, ce trebuie, că le-a avut acea țēră.

Să vedem.

Predarea alineeii ultime și *reproducerea*.

Aprofundarea: Unde a aședaț Dumnezeu pe ōmenii cei dintāi? În *raiu*. Ce era în raiu? Pomi frumoși la vedere și buni la māncare. Cum sunt a se înțelege aceste vorbe?... Ce pom era în mijlocul raiului? Pomul cunoșcinței binelui și rēului. Mai târziu vom vedea pentru ce s'a numit acest pom, pomul cunoșcinții, binelui și rēului. Grădina, în care a aședaț

Dumnezeu pe Adam și Eva. — raiul — se afla într'un ținut foarte frumos numit *Eden*. Arată încâtăru se află Edenul? Cătră *răsărit*. Pentru ce a așezat Dumnezeu pe omul cel dintâiu în raiu? Ca să-l lucreze și să-l păzească. Cum se numesc aici la noi oamenii, cari lucrează și păzesc grădina? Grădinari.

Repețirea și reproducerea întregii istoriore.

Aprofundarea religioasă-etică: Ce a arătat Dumnezeu la facerea lumii față de om? Bunătate și iubire. Întrucât? Prin ce a mai arătat Dumnezeu bunătatea sa față de omul cel dintâiu? Prin aceea, că i-a dat un ajutoriu, pe Eva, apoi pe amândoi i-a așezat într'o grădină frumoasă, — pe care noi o numim *raiu* — plină de toate bunătățile, pe cari omul le putea avea fără greutate. De ce n'aveau lipsă să se îngrijescă oamenii cei dintâi? De locuință, de îmbrăcăminte, de nutreiment. Erau totdeauna sănătoși, fără frică de animale și morțe. Cum se simțiau ei aici? Bine, îndestuliți, *fericiți*. Ce a cerut Dumnezeu dela Adam și Eva în schimb pentru atâta iubire? Să nu mănânce din un pom. Era greu de ținut această poruncă? Nu, căci Adam și Eva nu aveau nici o lipsă să mănânce din pomul oprit, pentru că aveau de toate din destul. Ce fel de poruncă a fost așadară acesta? Ușoră. Și Dumnezeu le-a dat-o — cum vă dau și vouă părinții — ca să-i deprindă la *ascultare*. Așadară tot ce a cerut Dumnezeu dela oamenii cei dintâi a fost *ascultarea*. Și Dumnezeu i-a și amenințat cu morțe, dacă nu vor ținea porunca dată. Câtă vreme au ținut oamenii porunca lui Dumnezeu, au fost *nevinovați*.

III. Asociația

a) Din câte părți se compune omul? Din corp și din suflet. Din ce a făcut Dumnezeu corpul omului? Din ce este așadar, corpul nostru? În ce privință sémână omul cu celelalte făpturi ale lui Dumnezeu? În privința corpului. Întrucât?... Prin ce se deosebesce însă corpul omului de celelalte ființe de lume?...

Prin ce se mai deoaebesce omul de celelalte făpturi din lume? Prin sufletul său. De unde are omul sufletul său? Dela Dumnezeu; Dumnezeu a suflat în om sufletul. Cu cari ființe sémână sufletul omului? Cu duhurile. Cine sunt duhuri? Ângerii. Întrucât sémână sufletul omului cu duhurile? Și sufletul și duhul e o ființă nevădută, cu minte... voință, nemuritoare. Ce-i deosebirea între suflet și duh? Sufletul stă în legătură cu corpul, duhul însă nu. Afară de ângeri cine mai e duh? Dumnezeu. Sufletul omului deci e după chipul lui Dumnezeu. Peste tot deci, ce putem noi dice despre om, dacă-l asemănăm cu celelalte făpturi ale lui Dumnezeu? *Omul e cea mai desevârșită făptură a lui Dumnezeu, pentru că are corp mareț și suflet după chipul lui Dumnezeu...*

b) Pentru ce ne-a făcut Dumnezeu atât de desevârșiți și pentru ce a umplut pământul de bunătăți? Ca să ne bucurăm... De ce a voit Dumnezeu să ne facă atâta bucurie? Pentru că ne iubesc. Ôre nu

putea Dumnezeu să se lipsescă de atâta iubire? Ba da, însă El a voit să aibe pe cineva, pe care să-l iubească și fericescă. Cu ce puteu noi respălăti iubirea nemărginită a lui Dumnezeu? Tot cu iubire. Când iubim noi pe Dumnezeu? Atunci, când ascultăm și împlinim poruncile lui Dumnezeu. Ce lucru plăcut lui Dumnezeu puteu face noi, prin care arătăm, că îl iubim? Ne rugăm lui, îi mulțămim pentru binefacerile Sale, îl laudăm, îl *prémărim*. Ce suntem noi datori așadară să facem ca să putem arăta iubirea noastră față de Dumnezeu? Care e chemarea sau menirea omului? *Menirea omului este: să prémărescă pe Dumnezeu, ca pe binefăcătorul său*. Cum prémăresce omul pe Dumnezeu? Așa, că *crede în El, îl iubesc și împlinesc poruncile Lui*. „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din totă inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău. Acesta e cea dintâiu și mai mare poruncă”. (Mateiu 22, 37. 38).

c) Câți oameni a făcut Dumnezeu? Doi, pe Adam și pe Eva. Câți oameni sunt astăzi? Nenumărați. Deci ce le sunt Adam și Eva oamenilor de astăzi? Străbunii, părinții lor. Dacă Adam și Eva sunt părinții oamenilor ér' oamenii sunt fii lor, apoi ce sunt oamenii între olaltă? Frați. Fiecare om — chiar și dușmanul — este fratele nostru, este aprópele nostru, pe care trebuie să-l iubim. Acesta poruncesce și Dumnezeu. El dice: „Să iubești pe aprópele tău ca pe tine însuși”. (Mateiu 22, 29).

Reasumare: *Toți oamenii se trag dela Adam și Eva. Toți sunt frați și trebuie să se iabescă între olaltă.*

IV. Sistemisarea

a) Natura omului. Veđi Catechismul pag. 10. pct. 3. „Omul”, întrebarea 55—58.

b) Menirea omului. Veđi Catechismul pag. 10. întrebarea 59—63.

c) Originea omului. „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău... Acesta e cea dintâiu și cea mai mare poruncă. Ér' a doua asemenea acesteia: Să iubești pe aprópele tău ca pe tine însuși. Într'aceste două porunci se cuprinde totă legea” (Mateiu 22, 37—40). Veđi Catechismul la pag. 26. „Iubirea creștină”, întrebarea 204—210.

V. Aplicarea

Cum puteți voi face mai multă bucurie lui Dumnezeu și părinților, și cum le puteți arăta mai bine, că îi iubiți?... Un copil sărac dicea: Eu nu trebuie să-mi iubesc părinții, căci eu capăt mult mai puțin dela ei, decât capătă alți copii dela părinții lor. Ce diceți voi la acesta?...

Prin ce puteți arăta voi, că iubiți pe aprópele? (Faptele îndurării trupesci și sufletesci).

Ce ați face voi, dacă ați fi în locul lui Adam și al Evei și Dumnezeu v'ar fi dat porunca dată lor?... Dar dacă v'ar dice cineva: Mâncați din pomul oprit, căci fructele lui sunt cele mai bune din totă

grădina, și Dumnezeu numai a glumit când a dat porunca aceea, și voi nu veți muri — ce ați face voi? I-am spune, că aceea e minciună; noi iubim pe Dumnezeu și nu *călcăm porunca lui*, căci asta e *pecat*...

Cum înțelegeți voi vorbele; „*Noi iubim pe Dumnezeu, pentru El ne-a iubit mai întâiu*” (I. Ioan 4, 19.)?

Eu am auzit pe preot în biserică dicând vorbele: „*Să iubim unii pre alții, ca întrun gând să mărturisim*”. Ce avem să înțelegem prin aceste vorbe?... Și știți ce răspunde poporul din biserică și cântăreții la aceste vorbe ale preotului?... „*Pre Tatăl și pre Fiul*...” Adecă ce voiesc ei să dică prin aceste vorbe?... Că ei se iubesc între olaltă, dar totodată iubesc și pe Dumnezeu Tatăl, Fiul și sântul Duh... Acum se învâțăm și noi această cântare...

Din *Cartea de cetire III* de Popescu-Span: Omul pag. (259—274). Destinațiunea omului (pag. 284). Omul în asemănarea cu pomul (pag. 72).

Întrebări și casuri pastorale

Originea, locul și timpul plinrii serviciului divin al prânzândei sau rânduiei τῶν τυπικῶν. — După oara a șesea resp. după mezo-oara oarei a șesea se plinesce în biserică ortodoxă, dacă nu se face s. liturgie, în locul ei un serviciu dumnezeesc deosebit, care se numește prânzândă (obediță) sau τὰ τυπικά sau ἀκολουθία τῶν τυπικῶν (officium typicorum). Acest serviciu dumnezeesc se numește prânzândă sau obediță, pentru-că, făcându-se la ameză-zi după plinirea lui călugării merg la masă spre a lua prânzul, iară τὰ τυπικά se numește acest serviciu dumnezeesc după unii, pentru-că la el se cetesc psalmii cei tipici (τὰ τυπικά ἀντιφῶνα, πρῶτον καὶ δεύτερον), adecă psalmul 102 și 145, cari închipuiesc intruparea lui Cristos precum și fructele revărsate prin ea, iară după alții pentru-că rânduiala acestui serviciu dumnezeesc la început era prescrisă numai în cartea τυπικῶν.

„*Τὰ τυπικά*” în însemnarea unui serviciu divin deosebit nu provine în tipicul Studiiților, se află însă expus deamăruntul în cel ierusalimitean. Cea dintâi amintire despre acest serviciu dumnezeesc se face în tipicul împărătesei Irina (sec. XII), însă numai așa pe scurt încât nu e posibil a-și face din ea o idee clară despre aceea ce fel de serviciu se înțelege aici. Atâta e evident, că serviciul de care se amintesc în tipicul împărătesei Irina se plinia în nartex între oare și liturgie și că el după locul cel ocupă în rândul altor servite dumnezeesci de peste zi corespundea acelui serviciu ce-l cunoaștem sub numele „*τὰ τυπικά*” în timpurile mai târzie.

Prânzândă sau rânduiala τῶν τυπικῶν se face sau în zile de rând, dacă din oare care causă s. liturgie nu se plinesce, sau ea se face în postul cel mare și în ajunul nașterii și al botezului Domnului, unde oarele se împreună cu sârânda și cu liturgia s. Grigorie Dialogul resp. a s. Vasile celui Mare. În cazul prim formează

ea un serviciu divin de sine stătătoriu, înlocuind în parte rugăciunile și cântările s. liturgii, în cazul ultim, în care se face după oara a noaua resp. după mezo-oara oarei acesteia formează ea numai o întergire a oarei a noaua, mijlocind trecerea la serândă.

De ce trebuie să se ferească preotul care se prepară pentru s. liturgie? — Preotul, care se prepară pentru s. liturgie trebuie să se ferească de tot aceea ce împedecă primirea deamă a s. euharistii. El așadara trebuie să fie mai întâiu treaz și curat în privința corporală. Preotul cel voesc să facă s. liturgie de cu seara să se înfrâneze în mâncare și bețură, iară după mezul nopții să nu mănânce nimica. Și inima să și-o curățască de toată amoarea cea firească, de poftele și desmerdările corporale. Drept aceea înainte de liturgisire se opresce împreunarea sexuală (subînsemnarea la can. 69 al s. apostoli și subînsemnarea la can. 3 al s. Dionisie din Alex.) și se privește și scurgerea seminței întemplantă din pecat ca o pedecă a împărtășirii demne cu s. cuminecătură și așadara și a liturgisirii (can. 6 al s. Ioan Ajunătoriu), Așidearea trebuie să fie preotul demn în privința sufletescă. Iară pedecel, care din acest punct de vedere opresc dela isprăvirea s. liturgii sunt caterisirea preotului după dreptate, adecă pentru culpe dovedite și întinaciunea morală. — Cu privire la caterisire zice canonul 28 al s. apostoli: „*Dacă vre-un episcop, ori presbiter, ori diacon caterisit după dreptate pentru vinovății arătate, ar îndrăzni a sevriși liturgia cea oare-când încredințată lui, acela să se excomunică din biserică*”. (Vezi și can. 4 al sin. Antiochia). Iară ce se atinge de întinaciunea morală, peccatele cele grele opresc lucrarea celor sante în general și isprăvirea deamă a s. liturgii în special (can. 25 și 61 al s. apostoli; can. 9 al sinod. I. ecum. și can. 9 sinod din Neocesarea). Aflându-se așadara preotul într'un pecat greu să nu isprăvească s. liturgie, până când nu se va curăți de acel pecat în s. sacrament al pocăinței și până-ce nu va primi deslegare în scaunul mărturisirii, căci la din contra va adauge alt pecat mai greu, primind corpul și sângele lui Cristos numai spre osindă. Cunoșcându-se preotul la însaș dumnezeiasca liturgie culpabil de un pecat de moarte să simțească adevărată căință pentru pecatul acela și să-și propună cu tot adinsul a-l mărturisi de curând și al părăși cu totul.

Însemnătatea ceremoniilor ce se plinesc imediat după reposesarea unui creștin. — După reposesarea unui creștin se trag clopotele. Această tragere a clopotelor vestesc creștinilor, cumcă un frate i-a părăsit, s'a despărțit din mijlocul lor, îi provoacă la rugăciune pentru sufletul lui, le aduce aminte, cumcă și lor le va veni oara morții, și înseamnă aceea trâmbită îngerească, care pe toți are să-i cheme din morminte la judecata înfricoșată. — Corpul celui mort se scaldă în apă (fapt. ap. 9, 37) spre aducere aminte, cumcă corpurile dreptilor vor invia oare-când cu mărire; se unge cu unt de lemn la toate încheieturile, spre a însemna îndurarea lui Dumnezeu, ce o va avea cu dînsul judecătoriu cel

atodrept și atotbun, și se îmbracă cu îmbrăcăminte noauă spre a însemna, cumcă acest corp trecătoriu, carele se predă mormântului va învia la a deoua venire alui Cristos, îmbrăcat fiind în vesmântul nou al ne-strictăciunii. — Corpul îmbrăcat se pune în raclă și se acopere cu acoperemânt spre a însemna, cumcă cei repositați în credința lui Cristos cea adevărată se află sub acoperemântul și scutul lui Cristos. — Pe peptul repositului se pune s. cruce sau s. icoană ca semn al credinței lui în Cristos și spre a însemna, cumcă el lui Cristos și-a dat sufletul. — În cele 4 părți ale raclii atât în casă cât și la înmormântare se pun lumine, cari înfățișează acea lumină dumnezească, cu care s'a luminat creștinul la botez, și ne aduce aminte, cumcă sufletul creștinului încă viază deși corpul s'a dat strictăciunii. — Corpul celui repositat se stropesce cu aghiazmă prin ce se exprimă dorința, ca sufletul celui repositat să se înfățișeze săuțit la înfricoșata judecată. — Reposatul se așează pe catafalc și rămâne oare care timp încă între ai săi, parte ca să dispară toată îndoeala despre moartea repositului și parte pentru ca să li-se conserve încă consângenilor și amicilor remeșitele iubitului repositat, dela carele se vor despărți pe timp îndelungat. Așisderea se deșteaptă credincioșii prin vederea celui repositat la eugetare despre trecerea tuturor lucrurilor pământesci și se întăresc în convingerea, cumcă numai acele fapte și lucruri au preț adevărat, prin cari câștigăm fericirea eternă. — După repositarea unui creștin se face în casa lui panichida și se citește evangelia și psaltirea, parte spre a ne aduce aminte de datina fraților noștri din vechime, cari după repositarea unui creștin se adunau în casa lui, isprăvind rugăciuni sub conducerea unui preot sau diacon (Chrysostom, Hom. 6 în Hebr.; Augustin, Confession. L. IX c. 12), parte spre a implora chiar îndată după repositare milă cerească pentru cel mort și prin citirea evangheliei și a psaltirei, a acelor cărți sante, în cari toată inima mahnită poate afla corespunzătoare ușurare, a aduce familiei întristate mângăere.

„Candela“

Concentrare

Apel către toate corurile românești din Bănat

În nici o parte românească a patriei noastre nu se cultivă musica vocală în măsură așa mare, ca la noi în Bănat. Aproape în fie-care sat mai măricel avem cor bisericesc și lumesc, ba în multe locuri avem chiar reuniuni de cântare cu statute aprobate, cari toate cultivă cântarea de pe note și contribuiesc în mod esențial la promovarea culturii poporului.

I-a mers vestea Bănățeanului că cântăreț și de fapt, ca și la frații noștri italieni, unde sunt patru tineri bănățeni împreună, e și cvartetul gata. Înzestrat dela natură cu voce dulce și sonoră, aplecat spre cultura cântării și iubitor de cântarea în mai multe voci și-a câștigat deja Bănățeanul un bun nume ca primul între

toți cultivătorii muzicii naționale în cor și după note.

Nu fără cuvânt cântă mult regretatul poet al Bănățului, V. Vlad-Delamarina:

„Cum răsună 'n ghies pădurea,

Dă glas dnușle dă știmpol,

Ori dă fluier dă la oi!

Dar audzitu-s'o p'afurea,

Că săceanu lucrător

Ca'n Bănat să cânce 'n cor?

Pun rămaș — că nicaurea“!

Reuniunile de cântări și corurile sunt fala Bănățeanului. Fie-care comună românească din Bănat caută să-și aibă corul său! Aceasta-i bucuria lui!

Și lucru curios, până acun nu s'au conșcris aceste coruri, ca să șcim și să vedem câte avem și cum sunt acele organizate pe această bucată de pământ a cântăreților veseli și drăgăstoși.

Reuniunea română de cântări din Lugoj, în una din ultimele ședințe de comitet, a luat laudabilul conșclus a conșcrie toate corurile române din Bănat și a ținea seamă de mișcarea musicală a acestora.

În consecința ne-a recercat comitetul acestei Reuniuni să scriem acest apel, rugând pe conducătorii tuturor corurilor române din Bănat să comunice — până cel târziu la 15 Ian. 1904 — comitetului acestei Reuniuni (president Dr. G. Dobrin, secretar Dr. C. Jurca, dirigent de cor. I. Vidu) datele mai importante despre existența și activitatea reuniunii în fruntea căreia stau.

Întrebările principale sunt:

1. De când există corul? Cine l-a înființat și cari sunt conducătorii lui actuali?
2. Organizația. Este cor bisericesc, ori e reuniune? Dacă e reuniune, când s'au aprobat statutele? Ar fi de dorit, ca în cazul că are statute, să se alature și un exemplar din statute.
3. Câți membri activi și de altă natură numără corul? Ar fi de dorit să se alature și conșemnarea actualilor membri cu indicarea stării lor sociale (econom, industriaș etc).
4. Starea averii și archivei. Ce venite are reuniunea și ce spese? Care e repertoriul corului?
5. Cântă regulat în biserică sau numai la sărbători mari?
6. Dat-au concerte publice? Datu-s'au reprezentațiuni teatrale? Cu ce program? Scrisu-s'au recenziuni despre prestațiunile corului? Când și unde?

Rugăm deci pe toți conducătorii de coruri din Bănat să nu pregeteze a răspunde la toate aceste întrebări cât se poate de precis și să mai comunice din viața corului și momentele mai principale, cari li-se par de importanță.

Răspunsurile se vor păstra în archiva Reuniunii române de cântări din Lugoj, despre intrarea lor se va da seamă în coloanele ziuariului nostru și când vor fi toate datele la un loc, vor servi de basă unui studiu mai mare despre mișcarea artistică la Români din Bănat.

Apelăm deci înco' dată la toți conducătorii de coruri române din Banat să dea mână de ajutor la această lucrare, în bine înțelesul interes al cauzei însăș, și să binevoiască a trimite răspunsurile *până cel târziu în 15 Ianuarie 1904*. Iar cei-ce din vre-o cauză oare-care nu vor putea pregăti răspunsul până atunci, sunt rugați să binevoiască a comunica Reuniunii române de cântări din Logoj terminul, când vor putea da datele de trebuință.

Frați români! Cântăreți din toate văile Bănătuului! Să ne concentrăm! Să știm câți suntem și cum suntem! Ca împreună să ne putem bucura de succesele ce le obținem și la cas de trebuință să ne stăm unii altora în ajutor cu sfatul și fapta. Fraților, să ne cunoaștem unii pe alții, căci unul și acelaș scop servim!

Drap.

Varietăți

Onomastice. Ziua de st. *Nicolae* a fost o zi de bucurie pentru fiii sufletesci ai bunului nostru *Arhieru Nicolae Popea*. În presara zilei tinerimea studioasă dela Institutul teologic-pedagogic diecesan a felicitat pe Prea Sântia Sa într'un mod solemn. După ce corul elevilor cântă un *Imn ocașional*, clericul de curs. III Ioan Andreescu rostescă următoarea cuvântare:

Prea Sântile Domnule Episcop!

Noaue Prea, Grațioase Părinte!

Unul dintre cele mai însemnate așezăminte, ce le avem este biserica, al cărei scop e: mântuirea oamenilor. Întru ajungerea scopului său biserica ne propune diferite învățături spre urmare. Dar omul fiind dela fire slab și aplecat mai mult spre rău decât spre bine, ușor alunecă de pe calea cea adevărată. Sânta noastră biserică s'a îngrijit însă și pentru aceasta așa, că pe lângă învățăturile ce ni le-a dat, ne-a mai pus în vedere și modele demne de imitat în persoana sântilor, întru a căror amintire a statorit anumite zile de preste an, ca zile de sărbătoare. Creștinii în genere și mai ales poporul românesc, urmând acestor dispozițiuni ale bericei, serbează cu pietate toate sărbătorile hotărâte de ea.

De present încă ne aflăm în ajunul unei atari sărbători și anume: sărbătoarea sântului Nicolae, instituită întru aducerea aminte de marele ierarh dela Mira Liciei.

Îndoită însemnătate însă are sărbătoarea aceasta pentru Românii ortodoxi din această eparhie prin împrejurarea, că ea ne mai aduce aminte și de Prea bunul nostru Arhieru și Părinte sufletesc. Și în deosebi noi: elevii acestui institut diecesan, fiii sufletesci ai Prea Sântiei Voastre, ne simțim nespuse de fericiți, că ni s'a dat plăcuta și rara ocașione de a ne manifesta simțemintele noastre de recunoștință și iubire, ce le nutrim față de Prea Sântia Voastră. Ilustrissime Dle Episcop! Mari și grele au fost suferințele, ce le-a îndurat bietul popor român chiar din timpurile cele mai vechi ale existenței sale atât ca biserică cât și ca națiune. Și dacă pre lângă toată vitregia timpurilor s'a conservat și nu s'a șters cu totul din șirul popoarelor, această împrejurare e de a se mulțami mai ales bunilor săi conducători — așa zis bărbaților providențiali, cari cu zél și cu abnegațiune au luptat pentru binele și prosperarea neamului, din care a eșit.

Un atare bărbat fără îndoială sunteți și Prea Sântia Voastră, iar meritele ce le aveți pe teren lit-rar, bisericesc și politic v'au asigurat un loc de frunte în istoria neamului nostru alături de marele Andreiu, a cărui mână dreaptă ați fost. Chemat apoi de prove lință în fruntea dieceșei noastre, pe de o parte ați dat dovadă despre eol mai neînfrînt și neobosit zél, desfășurând de câte ori numai cerea trebuința, energia cea mai vie întru apărarea drepturilor bisericesci-naționale; pe de alta parte dovedind o rară înțeleg ciune în conducerea internă a dieceșei.

Diferitele noastre instituțiuni totdeauna s'au bucurat de sprijinul material și moral din partea Prea Sântiei Voastre, ceea-ce dovedesc zélul și dorința ferbinte de a vedea propășirea națiunii.

Îngrijirea părintească, ce o purtați pentru noi, se vede apoi din multele fapte laudabile, ce le-ați săvârșit de când stați în fruntea dieceșei noastre. Afari fapte sunt: înființarea fondului de ajutorare pentru veduvele și orfanii preoților; înființarea cu mari jertfe și între împrejurări destul de critice a celor două internate pentru adăpostirea tinerimei studioase ș. a.

Dar în genere meritele Prea Sântiei Voastre sunt prea mari pentru ca noi — elevii — să le putem aprecia cum să cuvine; au făcut-o aceasta bărbații cei mai competenți înainte cu câțiva ani, când v'au ales de membru ordinar al Academiei române de știință.

În urma acestor fapte și merite, credincioșilor supuși păstoririi Prea Sântiei Voastre li se impune o sântă datorință: de a se ruga totdeauna și — deci cu atât mai virtos în această zi, ca Atotputernicul Dumnezeu din nesfirșita sa milă și bunătate să Vă dăruiască încă multe zile frumoase și senine.

Totașă și tinerimea studioasă a acestui institut, conscie de această sântă datorință, prin rostul meu vine a Vă asigura de recunoștința și iubirea, ce Vă păstrează pentru buna îngrijire părintească, ce totdeauna a-ți manifestat față de ea, dorindu-Vă din inimă, ca Prea Bunul Dumnezeu să Vă lungească firul vieții spre binele și fericirea neamului și a bisericei.

Întru mulți ani Stăpâne!

Prea Sântitul adenc mișcat multămesce tinerimei în termeni calzi pentru sentimentele de iubire și reverință dându-le povețe, cum să se poarte, ca să fie demni de chemarea lor grea. După această corul întonează o *Doină* frumoasă.

Eri, în ziua St. Nicolae, după st. Liturgie, Prea Sântitul a binevoit a primi felicitările membrilor Consistoriului diecesan și ale corpului didactic dela instituțiile diecesane, ale preoțiilor locale, ale reprezentanților Comunității de avere, magistratului, oficerimii, stabilimentelor diecesane și ale altor onorațiori din loc. Prea Sântitul Domn Episcop a primit o mulțime de felicitări din toate părțile locuite de Români.

— Lunia trecută a fost ziua onomastică a I. P. C. S. D. Arhimandrit-Vicariu *Filaret Musta*. Înalt Prea Cuvioșia Sa a fost felicitat în persoană de P. S. D. Episcop diecesan *Nicolae Popea* și de reprezentanții tuturor autorităților bisericesci și civile și de alți stimatori a I. P. C. Sale. Înalt Prea Cuvioșia Sa a primit o mulțime de felicitări din afară.

Au apărut în editura „Tipografiei și Librăriei diecesane din Caransebeș“: *Dr. Petru Barbu, Istorie religioase-morale*, I Carte de Religione pentru școalele elementare, Ediția II. Prețul 30 fil. — *Petru Buzera, Preparațiuni* la Cărțile de religione pentru școalele elementare ale prof. Dr. Petru Barbu, *Partea I: Istorie religioase-morale*. Prețul 1 cor.

Pe seama Mănăstirei din „Valea Godinova“ au mai contribuit evlavioși și bunii creștini din Ocnă de fer: Constantin Teloscu, 20 cor., Matei Tismonariu 5 cor., Nicolae Potocean, 10 cor., Dumitru Tismonariu 5 cor., George Balatescu cu familia 20 cor., Nicolae Balatescu 10 cor., Petru Potocean cu soția 10 cor., George Muntean cu soția 20 cor., George Tismonariu cu soția 10 cor., Iosim Cloșan cu soția, 10 cor., Mihail Brebenariu cu familia 20 cor. Dela mai mulți 10 cor. Total 150 cor. Bunul Dumnezeu să primească și aceasta jertfă întru pomenirea și ertarea păcatelor lor, și să-i pomenească în împărăția sa. *Macarie Gușcă* monah.

Portul național și Museul național din Budapesta. O comisiune constatătoare din dnl *Seemayer Willibald*, director la Museul național, secțiunea etnografică, deputatul *Dr. Lendl Adolf*, profesor universitar și *Dr. Iosif Siegescu*, profesor gimnazial, va face o călătorie de-a lungul țării noastre, ca să studieze portul național, țesături și cu un cuvânt toate lucrurile de mână ale țerăncelor noastre; portul național din Banat, dintre Crișuri, de prin Maramureș și din Țara-Bârsei va fi obiectul de studiu al comisiunii sus-pomenite. Când aducem aceasta la cunoștința cetitorilor noștri, le atragem atențiunea — mai ales a dnilor preoți și învățatori — asupra faptului, că prin sprijinul moral dat comisiunii fac serviciu cauzei românești. Comisiunea — după scirile primite — va face la sfârșitul călătoriei un raport museului, în care va recomanda spre cumpărare tot ce a aflat bun și de lipsă, ca să fim bine reprezentați și lumea curioasă de-a vedea, să ne cunoască și din aceste lucruri ca locuitori băștinași ai acestei țări.

Mulțămită publică. Prin aceasta exprim profunda mea mulțămită domnilor preoți, învățatori, coriști, amici, cunoscuți și preste tot întregului onorat Public din localitate, jur și îndepărtare, cari din incidentul trecerei la cele eterne a neuitatei mele soții, Maria Craia, prin participarea lor la înmormântare în număr așa de mare, și prin condolențe au binevoit a-mi alina durerea suferită prin pierderea aceasta neașteptată și ireparabilă. *Antoniu Craia* învățatoriu ortodox român în Rudăria.

Licitațiune minuendă

Pentru repararea, acoperirea cu țigla a bisericii din **Bucoșnița** precum și facerea unui cor în biserică, cu încuviințarea Venerabilului Consistoriu diecesan ddo 16 Septembrie a. c. Nr. 3354 B. se escrie licitațiune minuendă pe ziua de 30 Ianuarie (12 Februarie) 1904 la 10 oare a. m., care se va ținea în școala din Bucușnița.

Prețul de esclamare 1152 cor. 52 fl.

Reflectanții vor avea înainte de licitațiune a depune vadiul de 10%.

Planul și specificațiunile de spese și măsuri se pot vedea la oficiul parohial din Bucușnița.

Bucușnița în 4/17 Decembre 1903

1—3 [66]

Comitetul parohial.

Concurs

Pe baza decisului Ven. Consistoriu diecesan ddo 20 Octombrie a. c. Nr. 3608 B. se escrie de nou concurs pentru întregirea postului de paroh în parohia gr. or. română de clasa a II din **Dobrița**, protopresbiteratul Panciovei, cu termenul de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele :

1. Una sesiune parohială constatătoare din 34 jugere de pământ arătoriu, după care sunt a se purta sarcinile publice.
2. Cortel liber și grădină corespunzătoare.
3. Birul usuat în confiniul militar.
4. Stola statorită în mod provisor de Ven. Consistoriu diecesan și de sinodul eparhial.

Doritorii de a ocupa acest post au se trimită suplicii instruite conform statutului organic și regulamentului pentru parohii, adresate comitetului parohial din Dobrița. Prea Onoratului Oficiu protopresbiterat gr. or. român al Panciovei în Satul-nou.

Recurenții sunt poftiți a-se presenta cu prealabila concesiune a protopresbiterului în sânta biserică română din Dobrița în vre-o Duminecă sau serbătoare, dar nu în ziua alegerii.

De oarece de trei ori s'au publicat concurs, și concurenți cu calificatiune pentru parohia de clasa a II-a nu au competat așa în lipsa de competenți cu calificatiune de clasa a doua se vor admite și concurenți cu calificatiune pentru parohii de clasa a III-a.

Din ședința comitetului parohial gr. or. român ținută în **Dobrița** la 16 Novembre 1903.

Stefan Pasere

președinte.

3—3 [65]

Marcu Jebelean

notariu ad hoc.

În conțelegere cu protopresbiterul: *Trifon Miclea*.

Pe baza decisului Venerabilului Consistoriu ddo 27 August 1903 Nr. 2849 B. se escrie concurs pentru ocuparea parohiei de cl. I. din **Lighed**, protopresbiteratul Ciacovei, cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare.

Dotatiunea constă :

1. Din o sesiune parohială de 36 jugere 900 □ st. după care are a se purta sarcinile publice.
2. Birul parohial usuat.
3. Stola usuată.

Doritorii de a ocupa acest post, să-și subștearnă petițiunile instruite conform Statutului organic și Regulamentului pentru parohii, adresate comitetului parohial. Prea Onoratului Oficiu protopresbiterat.

Întrucât competenți de cl. I nu vor concura, se admit și de cl. II.

În fine recurenții sunt poftiți a se presenta în vre-o Duminecă sau serbătoare în sânta biserică spre a-și arăta desteritatea în oratorie și cântare bisericască.

Lighed din ședința comitetului parohial ținută la 31 Octombrie. s. v. 1903.

1—3 [67]

Dănilă Cereguțiu m. p.

Petru Arnăut m. p.

preș. com. par.

not. com. par.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.